

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **rtm. P. B.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jiřím Doležalem, advokátem,
sídlem náměstí Svobody 40/1, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **ředitel Sekce plánování schopností Ministerstva obrany**,
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2019, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2019, č. j. X, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí v řízení o zařazení do aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 8. 2019, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zařazení do aktivní zálohy Armády České republiky, neboť ve smyslu § 4a odst. 1 písm. c) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), nesplňuje trestní bezúhonnost pro účely tohoto zákona, která je dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání jednou z podmínek povolání do služebního poměru, resp. k zařazení do aktivních záloh.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, přičemž konstatoval, že ze strany správních orgánů došlo k nezákonnému výkladu § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Podle žalobce je zřejmé, že se při posuzování trestní bezúhonnosti přihlíží k jiným, tj. v nadepsaném ustanovení nevyjmenovaným, právním skutečnostem, v jejichž důsledku se na uchazeče hledí, jako by nebyl odsouzen. Žalobce měl za to, že právní názor správních orgánů spočívající v tom, že k těmto jiným skutečnostem, na základě kterých se na pachatele pohlíží, jako by odsouzen nebyl, nelze přihlížet, neboť by takovým postupem došlo k porušení zásady rovnosti mezi uchazeči o přijetí do aktivních záloh, je v rozporu se samotnou dikcí předmětného ustanovení. Správní orgány tak provedly nepřípustný výklad právní normy.
3. Žalobce dále uvedl, že pokud by zákonodárce takové omezení chtěl přijmout, pak by jej sám učinil. Nejsou-li v zákoně o vojácích z povolání výslovně uvedeny jiné právní skutečnosti (mj. že se podmíněně odsouzený osvědčil, popř. fikce osvědčení), s nimiž zvláštní právní předpis spojuje fikci, že se na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl, je zřejmé, že k takové jiné právní skutečnosti přihlédnuto být musí. Podle žalobce poté platí, že osoba, na níž se hledí, jako by nebyla odsouzena, je bezúhonná, jestliže zvláštní právní předpis výslovně nestanoví, že se k takové fikci neodsouzení nepřihlíží. Zákon o vojácích z povolání přitom výslovně nestanoví, že se nepřihlíží k fikci neodsouzení z důvodu, že uchazeč o povolání do služebního poměru (resp. zařazení do aktivní zálohy) se jako podmíněně odsouzený osvědčil. Naopak, uvedený zákon v § 4a odst. 3 upravuje pouze dva případy, kdy se k fikci neodsouzení nepřihlíží, a sice při zahlázení odsouzení a rehabilitačnímu rozhodnutí prezidenta. V jiných případech je tak dle žalobkyně nutné k této fikci přihlédnout. Voják, který byl odsouzen tak, že by sice podmínku bezúhonnosti nesplňoval, ale současně u něj nastala skutečnost, v jejímž důsledku se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen (kromě výslovně uvedených skutečností) je proto bezúhonným.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Současně žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž uvedl, že zákon o vojácích z povolání vymezuje pojem „trestní bezúhonnost“ způsobem speciálním a z jeho konstrukce vyplývá, že je bezvýznamné, zda se na uchazeče o vstup do aktivní zálohy Armády České republiky pohlíží, jako by nebyl trestán. Zákon o vojácích z povolání taxativně stanovuje, koho za trestně bezúhonného nepovažuje, a činí tak velmi přísně, když odsouzení pro úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody vyšší než 5 let označuje za okolnost vylučující trestní bezúhonnost navždy. Kritéria pro přijetí do služebního poměru vojáka z povolání či přijetí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uchazeče do aktivní zálohy Armády České republiky jím stanovená jsou tedy daleko přísnější, než jaká zná trestní zákoník pro zahlazení odsouzení. Ve smyslu § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání tedy nelze přihlížet k jiným skutečnostem, na základě kterých se na pachatele pohlíží, jako by nebyl odsouzen.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 60 dnů od právní moci rozhodnutí ve smyslu § 151 zákona o vojácích z povolání. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Podáním žalobce ze dne 29. 7. 2019 bylo ve věci zahájeno řízení o jeho zařazení do aktivní zálohy Armády České republiky. Obsahem správního spisu je poté mj. i opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, v němž je k osobě žalobce evidováno jedno odsouzení Vojenským obvodovým soudem Plzeň ze dne 23. 4. 1991, sp. zn. 3 T 144/91, pro trestný čin pohlavní zneužívání dle § 242 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákon“), za jehož spáchání mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců se zkušební dobou do 23. 4. 1992. Současně se zde uvádí, že se žalobce v nadepsané zkušební době dne 26. 4. 1993 osvědčil.
9. Na tomto základě pak bylo v řešeném případě vydáno dne 28. 8. 2019 rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. X, jak už bylo shora rekapitulováno, proti kterému žalobce následně podal odvolání. Dané odvolání však žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a zcela potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
10. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 45/2016 Sb., o službě vojáků v záloze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o službě vojáků v záloze“), se na služební poměr vojáka v záloze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve službě použijí ustanovení zákona o vojácích z povolání obdobně, nestanoví-li tento zákon jinak.

11. Dle § 33 odst. 1 zákona o službě vojáků v záloze pro zařazení vojáka v záloze do aktivní zálohy se použijí ustanovení zákona o vojácích z povolání upravující podmínky pro přijetí do služebního poměru vojáka z povolání obdobně. Překážkou pro zařazení do aktivní zálohy není členství v politické straně, politickém hnutí nebo odborové organizaci a výkon jiné výdělečné činnosti.
12. Dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání do služebního poměru může být povolán občan České republiky starší 18 let, který je trestně bezúhonný.
13. Podle § 4a odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání za trestně bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje uchazeč, který byl pravomocně odsouzen pro trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody vyšší než 5 let nebo k výjimečnému trestu.
14. Podle § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání při posuzování trestní bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního právního předpisu nebo k rozhodnutí prezidenta, v jejichž důsledku se na uchazeče hledí, jako by odsouzen nebyl.
15. Dle § 242 odst. 1 trestního zákona, kdo vykoná soulož s osobou mladší než patnáct let nebo kdo takové osoby jiným způsobem pohlavně zneužije, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až osm let.
16. V kontextu projednávané věci a shora citované právní úpravy je předně třeba uvést, že kromě základních podmínek pro výkon branné povinnosti podle zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „branný zákon“), stanoví zákon o vojácích z povolání pro povolání uchazeče do služebního poměru - zde konkrétně aktivní zálohy - další podmínky. Tyto podmínky přitom vycházejí ze samotného charakteru služebního poměru vojáka (aktivní zálohy), a jsou tedy logicky i dosti striktní. Mimo jiné se jedná o podmínku bezúhonnosti uchazeče, přičemž zákon o vojácích z povolání stanovuje pro posouzení uchazeče o přijetí do aktivní zálohy zvláštní rozsah trestní bezúhonnosti.
17. V této souvislosti je možno pro úplnost odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 8/16, ve kterém bylo konstatováno, že „[p]odmínka bezúhonnosti pro výkon určité funkce či veřejné služby je standardním nástrojem objevujícím se nejen v zákonech [např. § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů], nýbrž i v Ústavě (čl. 84 odst. 3, čl. 93 odst. 2 Ústavy). Její cíl bývá v obecné rovině dvojitý. Předně je v něm možno spatřovat snahu zákonodárce (či ústavodárce) zajistit co nejvyšší výkon veřejných funkcí, kterými je významným způsobem - ať už přímo, nebo nepřímo - ovlivňován život každého jednotlivce, neboť jsou jimi spravovány věci obecného zájmu a vykonávána veřejná moc. (...) Ačkoli přitom dodržování zákonů je nezbytné při jakékoli činnosti, při výkonu veřejné moci je vázanost zákonem jedním z klíčových projevů právního státu (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny). Podmínka bezúhonnosti je v tomto směru založena právě na úvaze, že u bezúhonného člověka je vyšší pravděpodobnost, že svou funkci bude vykonávat nejen dobře (bude dosahovat odpovídajících výsledků), ale i v souladu se zákonem. (...) To samozřejmě neznamená, že ten, kdo spáchal trestný čin, spáchá v budoucnu další, či snad že každý bezúhonný člověk je slovy navrhovatele méně "morálně závadný" než

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ten, kdo podmínku bezúhonnosti nesplňuje. Dosavadní bezúhonnost jistě není stoprocentním testem, takový test však náš ústavní pořádek nevyžaduje a dá se říci, že ani neexistuje. (...) Může-li zákonodárce požadovat určitou míru jistoty, že osoba vykonávající veřejnou funkci bude jednat v souladu se zákonem, pak je primárně na něm, aby stanovil kritéria, která mají k dosažení tohoto stupně jistoty sloužit. Tato kritéria nemohou být zcela libovolná, mají-li nicméně s cílem, kterého jimi má být dosaženo, přímou souvislost a určitou logickou spojitost, jako je tomu i v případě nyní posuzované podmínky, není zásadně možno tvrdit, že by nesledovala legitimní cíl. Druhá funkce podmínky bezúhonnosti souvisí s požadavkem důvěry občanů ve veřejnou moc. Bezúhonnost osoby podílející se na správě věcí veřejných totiž může v určitém rozsahu zvyšovat její morální kredit v očích veřejnosti. Ona přidaná hodnota tedy v tomto smyslu není v kvalitněji odvedené činnosti, nýbrž v potenciálně lepším obrazu, jenž výkon veřejné moci osobou, která se nikdy nedopustila žádného trestného činu, může vytvářet. Lze dodat, že podmínku bezúhonnosti nelze považovat za dodatečný trest za spáchání trestného činu (či dopuštění jiných provinění, kvůli kterým osoba není považována za bezúhonnou). Její podstatou a smyslem není sankcionovat či omezit jednotlivce, nýbrž pouze stanovit určitý standard pro výkon společensky významných činností. Odsouzení za trestný čin je pouze (být nikoli dokonalým) důkazem, že daná osoba tento standard nesplňuje.“

18. Přísnější kritéria bezúhonnosti požadovaná po uchazeči do služebního poměru (aktivní zálohy) tak zjevně vyplývají z náročných požadavků spojených s postavením vojáků (aktivní zálohy) Armády České republiky jako ozbrojeného sboru státu. Ustanovení § 4a zákona o vojácích z povolání tedy vymezuje bezúhonnost způsobem speciálním, přičemž z jeho konstrukce zjevně vyplývá, že pro vymezení bezúhonnosti jako jedné z podmínek pro povolání do služebního poměru (aktivní zálohy), je zcela bezvýznamné, že se na uchazeče případně hledí tak, jako by nebyl trestán. Zákon o vojácích z povolání totiž taxativně vymezuje, kdo se za bezúhonného nepovažuje, a to naprosto jasným způsobem, když odsouzení pro úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody vyšší než 5 let nebo k výjimečnému trestu označuje za okolnost vylučující bezúhonnost navždy, přičemž u dalších úmyslných trestných činů stanoví lhůtu 15 a 10 let od odsouzení. U trestných činů spáchaných z nedbalosti poté stanoví lhůtu 5 let a 1 rok od výkonu nebo prominutí trestu. Zákon o vojácích z povolání tudíž zavádí pro povolání do služebního poměru (aktivní zálohy) kritéria daleko přísnější, než jaká o zahlázení odsouzení aktuálně zná zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (resp. dříve trestní zákon).
19. K tomu je nutno upozornit na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 366/98, či usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. II. ÚS 520/98, které se sice vztahují k zákonu č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění pozdějších předpisů, ale jejich závěry jsou plně aplikovatelné i v této věci, v nichž bylo vysloveno, že „skutečnosti, na jejichž základě mohou nastat účinky zahlázení odsouzení, které jsou ve své podstatě stejné - tj. na pachatele se hledí, jako by odsouzen nebyl, jsou několikerého druhu. Je to jednak rozhodnutí soudu o tom, že se odsouzení pachatele zahlašuje (§ 69, 70 a 87 TrZ a § 363-365 TrŘ). Dále jde o zahlázení odsouzení na základě rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii nebo o udělení individuální milosti, kdy může jít jednak o akt samotného zahlázení odsouzení (rehabilitace) a nebo o prominutí trestu nebo jeho zbytku s výslovně uvedeným účinkem, že se na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl. Konečně pak může jít o právní fikci, že se na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl, která vzniká přímo ze zákona v souvislosti s některými druhy trestů (např. po výkonu trestu zákazu činnosti, po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výkonu peněžitého trestu uloženého za trestný čin spáchaný z nedbalosti, při podmíněném odsouzení za předpokladů uvedených v § 60 odst. 4 TrZ, což je případ stěžovatele, a v minulosti též po vykonaném trestu tzv. nápravného opatření, po výkonu trestu ve vojenském nápravném zařízení, jakož i v jiných případech). Po zvážení výše uvedených skutečností dospěl senát Ústavního soudu k závěru, že ustanovení § 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních vymezuje bezúhonnost způsobem zcela speciálním a evidentně z jeho konstrukce vyplývá, že pro vymezení bezúhonnosti jako jedné z podmínek pro vydání zbrojního průkazu, je zcela bezvýznamné, že se na žadatele případně hledí tak, jako by nebyl trestán. Zákon taxativně vymezuje, kdo se za bezúhonného nepovažuje, a to způsobem poměrně velmi přísným, když odsouzení za zvlášť závažné trestné činy označuje za okolnost vylučující bezúhonnost navždy a u dalších trestných činů pak stanoví lhůtu 25 resp. 10 let od odsouzení či vykonání trestu odnětí svobody. Zákon tedy stanoví pro držení střelné zbraně kritéria daleko přísnější, než jaká zná zákon o zablazení odsouzení. Výslovné ustanovení § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních je pak spíše již nadbytečné, přičemž poznámce pod čarou, která odkazuje jen na některá ustanovení tr. zákona a tr. řádu, nelze přiznat normativní obsah. Zejména však, s přihlédnutím k zachování rovnosti mezi žadateli o zbrojní průkaz, je třeba respektovat zcela specifické vymezení bezúhonnosti a je tedy nezbytné při rozhodování o konkrétních žádostech odhlédnout od všech případů zablazení odsouzení, resp. vzniku domněnky neodsouzení, tak jak byly popsány výše. Opačný výklad by znamenal, že by pravomocné odsouzení u stejných trestných činů mohlo mít pro různé osoby odlišné důsledky, aniž by k tomu byly rozumné a akceptovatelné důvody.“ (srov. též Chrobák, J., Blahut, A., Kulháněk, J., a Vodička, S.: *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2019, k § 14 - analogicky k § 4a zákona o vojácích z povolání).

20. Pro úplnost je v daném kontextu možno poukázat i na komentářovou literaturu, která k § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání uvádí, že „[z]ákon shodně se zákonem o služebním poměru jasně stanovuje, že pro trestní bezúhonnost při posuzování uchazeče se nepřiblíží k obecným právním událostem spojeným s bezúhonností, jako je zablazení odsouzení podle zvláštního právního předpisu nebo k rozhodnutí prezidenta republiky, v jejichž důsledku se na občana hledí, jako by odsouzen nebyl.“ (viz Skoruša, L., Daněk, J., aj.: *Zákon o vojácích z povolání: Komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2018, k § 4a odst. 3).
21. Od výše uvedených závěrů nemá zdejší soud jakéhokoliv důvodu se odchýlit ani v nyní projednávaném případě, přičemž lze obdobnou optikou, jako to učinil Ústavní soud ve vztahu k § 44 odst. 2 zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), ve znění pozdějších předpisů, nahlížet za dané situace i na § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Ustanovení § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání přitom není bez významu, neboť v případě § 4a jde o jediné ustanovení upravující v daném zákoně bezúhonnost, a tudíž jej lze aplikovat na všechny odpovídající vztahy. V tomto ohledu je možno odkázat na výklad učiněný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, v němž bylo uvedeno, že „[a]plikace jeho § 14 odst. 3 v celém zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (pozn. soudu - analogicky § 4a odst. 3 zákona o vojácích z povolání), včetně § 42 (pozn. soudu - analogicky § 19), zabranuje nesystémovému zúžení jeho dopadu o situace, kdy dojde k zablazení odsouzení nebo je udělena milost či amnestie prezidenta republiky v průběhu řízení o propuštění ze služebního poměru nebo až po jeho ukončení. Na straně jedné osoba, která má být přijata do služebního poměru, může již mít za sebou život dostatečně dlouhý na to, aby mohla být nejen odsouzena, ale aby po jejím odsouzení uběhly i lhůty způsobující podle § 105 trestního zákoníku z roku 2009 zablazení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odsouzení či aby stihla dosáhnout nepočtených aktů milosti či amnestie (což je rozhodnutí, k němuž prezident republiky přikročil v tomto století poprvé). V souladu s § 14 odst. 3 citovaného zákona však k těmto důsledkům plynutí času nebude pro účely zákona o služebním poměru přihlédnuto. Stejně musí být posuzovány důsledky amnestie i pro osoby, které spáchaly trestný čin již v průběhu služebního poměru. (...) Aplikace § 14 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů pro řízení o propuštění ze služebního poměru tedy (mimo jiné) zamezuje právní nejistotě ohledně zákonnosti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona, která by trvala několik let od jejich vydání, v nichž by se propuštěný příslušník mohl domáhat účinků případné amnestie. Lze důvodně předpokládat, že právě toto byl záměr zákonodárce, nikoliv opak.“

22. Nutno pak upozornit, že osvědčení se žalobce ve shora rekapitulované trestní věci nic nemění na konstatování jeho viny, tj. faktu, že spáchal konkrétní trestný čin, přičemž tato okolnost sama o sobě nemá dopad do minulosti a do jiných právních odvětví, pokud zvláštní právní předpisy takový dopad nestanoví (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 61/2015-69). V řešeném případě proto soud neshledal žádného rozumného důvodu, aby podmínky bezúhonnosti ve smyslu zákona o vojácích z povolání byly vykládány mírněji u uchazeče, na kterého se hledí, jako by nebyl odsouzen z důvodu jeho osvědčení se, naproti těm uchazečům, jímž bylo odsouzení zahlazeno, nebo se na ně hledí, jako by odsouzení nebyli v důsledku rozhodnutí prezidenta. I zde je třeba zdůraznit, že s ohledem na zachování rovnosti mezi uchazeči o přijetí do aktivní zálohy, je nutno respektovat zvláštní vymezení bezúhonnosti, a je tudíž nezbytné při rozhodování o konkrétní žádosti o přijetí do aktivní zálohy odhlédnout od všech případů vzniku domněnky neodsouzení.
23. Žalobci tak v důsledku jeho osvědčení se do budoucna najisto prospívá fikce neodsouzení, a to z hlediska celé řady zákonů, nikoliv však za daného stavu z hlediska zákona o vojácích z povolání. Důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti o zařazení do aktivní zálohy Armády České republiky totiž zůstává skutečnost, že byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody vyšší než 5 let, přičemž tento fakt je v § 4a odst. 1 písm. c) zákona o vojácích z povolání, ve spojení s § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona a § 33 odst. 1 zákona o službě vojáků v záloze, výslovně předpokládán jako jedna z okolností, pro které se uchazeč nepovažuje za trestně bezúhonného, a tedy nesplňujícího podmínky pro povolání do aktivní zálohy Armády České republiky.
24. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žádné z uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
25. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. září 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.